

rejsearrangement, betegner sig selv »fuldmægtig«, »agent« eller andet.

Købsaftalens parter er alene kunden og arrangøren. Det almindelige aftaleretlige udgangspunkt er, at det er de parter, der indgår aftalen, som bliver bundet af denne. Såfremt den ene part optræder på vegne af en anden, må dette gøres klart for kunden. Det påhviler formidleren at sørge for, at kunden får de fornødne oplysninger om, at formidleren alene optræder som formidler og, om hvem der er arrangør af rejsen, og som sådan hæfter for aftalens opfyldelse.

Til § 4

I bestemmelsen defineres, hvad der i denne lov forstås ved en kunde. 1. og 2. pkt. svarer til pakkerejselovens definition af en kunde, jf. denne lovs § 4.

Lovens sigte er at yde beskyttelse for de endelige brugere af rejsearrangementer, uanset om formålet med rejsen har været privat eller erhvervsmæssigt.

Loven har imidlertid ikke til formål at beskytte den, der køber et rejsearrangement med henblik på erhvervsmæssigt videresalg.

I 3. pkt. fastsættes derfor, at den, der køber et rejsearrangement med henblik på erhvervsmæssigt videresalg, ikke anses som kunde. Bestemmelsen indebærer, at der i sådanne tilfælde ikke skal betales bidrag, jf. § 9, to gange for det samme rejsearrangement. Bestemmelsen har til følge, at den, der tilrettelægger rejsearrangementer og sælger disse til en anden virksomhed med henblik på dennes videresalg, ikke anses som arrangør i lovens forstand. Den pågældende vil imidlertid efter bestemmelsen i § 7, stk. 5, over for fonden være forpligtet til at gennemføre rejsearrangementerne uanset, om vedkommende har modtaget betaling.

EU-reglerne forhindrer ikke, at kundebegrebet i rejsegarantifondloven indskrænkes i forhold til pakkerejseloven.

Såvel fysiske som juridiske personer kan være kunder.

Til § 5

Bestemmelsen i *stk. 1* omhandler fondens pligt til at sikre tilbagebetaling af erlagte beløb. Den gældende lov indeholder kun en forpligtelse for fonden til at godtgøre forudbetalte beløb, såfremt et rejsearrangement ikke kan påbegyndes. Bestemmelsen i *stk. 1, 2. pkt.* præciserer, at der også er pligt for fonden til at yde godtgørelse, såfremt et rejsearrangement afbrydes på grund af arrangørens økonomiske forhold.

Fondens bistand forudsætter ligesom efter den gældende lov, at arrangørens misligholdelse skyldes

arrangørens »økonomiske forhold«. Herved skal forstås, at arrangøren har anmeldt betalingsstandsning, er taget under konkursbehandling, har afgivet insolvenserklæring i fogedretten eller at omstændighederne i øvrigt sandsynliggør, at vedkommende ikke er i stand til at opfylde sine økonomiske forpligtelser.

Bestemmelsen i *stk. 1* omfatter ikke tilfælde, hvor rejsemål eller afreisetidspunkt mv. ikke er fastlagt. I sådanne tilfælde, der er almindelige i forbindelse med udstedelse af gavekort, vil der imidlertid kunne ydes godtgørelse efter bestemmelsen i *stk. 4*.

Såfremt fonden tilbyder kunden at gennemføre rejsearrangementet, arrangere hjemtransport eller overnatning mv., jf. *stk. 2-5*, har kunden ikke ret til kontant godtgørelse efter *stk. 1* for de samme ydelser.

Bestemmelsen i *stk. 2* svarer til den gældende lovs § 3, *stk. 2*. Er der tale om traditionelle charterflyrejser fra Danmark til lande uden for EU/EØS-området, vil fondens bistand til hjemtransporten kun blive aktuel, hvis luftfartsselskabet går økonomisk ned. Statens Luftfartsvæsen har i Bestemmelser for Civil Luftfart BL 10-1 for denne type flyvninger, som er beskrevet i Bestemmelsernes punkt 3.3, fastsat det vilkår, at luftfartsselskabet er forpligtet til at hjemtransportere personer, det har befordret ud fra Danmark. Tilsvarende regler gælder ikke for flyvninger fra Danmark til EU/EØS-landene; dog gælder reglerne charterflyvninger til de græske øer, Acorerne og Gibraltar, som indtil videre er undtaget fra bestemmelserne i EU's forordning om markedsadgang. Reglerne for charterflyvning til USA er under revision.

»Strandede« kunder må som altovervejende hovedregel afvente, at fonden sørger for hjemtransport, hvilket normalt vil sige en fælles hjemtransport, som fonden tilvejebringer inden rimelig tid. Kun undtagelsesvis, fx. hvor der ikke kan skaffes den pågældende anden overnatningsmulighed, og hvor det derfor ikke kan forlanges, at kunden afventer en fælles hjemtransport, vil kunden kunne arrangere sin egen hjemrejse, som fonden skal godtgøre udgifterne til i forhold til, hvad der efter omstændighederne er rimeligt.

Stk. 3 viderefører bestemmelsen i den gældende lovs § 3, *stk. 4*, dog således, at det nu udtrykkeligt fremgår, at kunderne har et krav på, at fonden *enten* sikrer kunden overnatningsmuligheder mv. *eller* yder en rimelig godtgørelse. Manglende levering af fornødheder, der ikke kan anses som væsentlige – det kan fx. være deltagelse i en udflugt på rejsemålet – er ikke omfattet af bestemmelsen. Der vil imidlertid i